

Сведения, получени от ЦАНА ДИМИТРОВА на 22.IV.1971г.

Руси Генев пишеше пиеци. Темите му бяха из търговския свят и из войната. Веса ми е казвала, че в Кюстендил са обещали да играят негова драма. Но едно е да се приеме репертуарът, друго е да се постави пиецата - тогава се врежда този, който има здрави мищи. Литературните си планове Генев е споделял с Бързачки.

Спомням си, че в един тревожен момент Веса дойде у нас, донесе един голям пакет с документи и ме помоли да ги скрием. Тогава живеехме на бул."Л. ник". Качихме се на тавана. Тя ги прикри в една нисша при покрива. След известно време си взе пакета. Какво стана с него не знам. Каза ми, че това са документни на брат и. Това беше преди "евети. С тези документи тя дойде от ул."Ив. Асен". Там те отидоха да живеят преди девети септември.

На тридневното обсъждане на "Тютюн" в Писателския съюз Веса не дойде, защото много се вълнуваше. Със Шофелинова може да са били на квартално обсъждане. ~~Никак~~ На обсъждането в СБП беше и Мара Кинкел.

Проф. Кинкел преподаваше по философия. Мара Кинкел членуваше в писателска група, непризната от официалния писателски съюз. Помня, че в тази група Мара Симова чете на времето едно свое произведение.

Веднаж ходихме с Веса Генева в Народното събрание да слушаме Мара Кинкел като се изказва. Тя ни даде карта. Говори нещо за жената.

Проф. Кинкел беше и той звенар, но беше немски агент /той е немски евреин/. Моят мъж беше писал брошура срещу него. Кинкел провеждаше чужда агентура в научната област. В България той е дошъл от Русия. За тези неща ще каже повече Милчо Харизанов.

Проф. Кинкел пишеше за психоанализата.

Последният път, когато дойде у нас, на Веса и стана лошо, пръстите на ръцете и посиняха. Вае нитроглицерин. Помолих я да постои повече, но тя бързаше и си отиде. Страдаше от ангина пекторис предразположение към инфаркт възпаление на сърдечната обвивка/. На другия ден почина. През деня ^{Гърди се си} ^{на кроноскоп} Мишо бил у тях, смели се ^{възпаление на сърдечната обвивка} ~~бягство~~ ~~бягство~~.

Помня, че няколко дена след нейната смърт заминахме за Унгария. Това стана на 12.XII.1952 г.

Йорданка Подуякова беше нейна добра приятелка.

Веса често ми говореше, че не се чувствува добре. Казваше ми, че като умре оставя Лоси на мене да се грижа за нея като майка.